

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

Traducerea și permisiunea de republicare au fost oferite sub autoritatea Direcției Generale Agent Guvernamental, Ministerul Justiției al Republicii Moldova (justice.gov.md). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

The present text and the authorisation to republish were granted under the authority of the Governmental Agent's General Department from the Ministry of Justice of the Republic of Moldova (justice.gov.md). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées sous l'autorité de la Direction générale de l'Agent gouvernemental du Ministère de la Justice de la République de Moldova (justice.gov.md). L'autorisation de republier cette traduction a été accordée dans le seul but de son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

SECȚIA A PATRA

CAUZA BREGA c. MOLDOVEI

(Cererea nr. 52100/08)

HOTĂRÎRE

STRASBOURG

20 aprilie 2010

DEFINITIVĂ
la 20 iulie 2010
potrivit articolului 44 § 2 (b) din Convenție.

Poate fi obiectul revizuirii editoriale, inclusiv în ce privește traducerea.

În cauza Brega c. Moldovei,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a Patra), statuînd în cameră compusă din:

Nicolas Bratza, *Președinte*,

Lech Garlicki,

Giovanni Bonello,

Ljiljana Mijović,

David Thór Björgvinsson,

Ledi Bianku,

Mihai Poalelungi, *judcători*,

și Lawrence Early, *Grefier al Secției*,

Deliberînd în secret la 23 martie 2010,

Pronunță prezenta hotărîre, adoptată în aceeași:

PROCEDURA

1. Cauza a fost inițiată printr-o cerere (nr. 52100/08) contra Republicii Moldova, depusă la 24 octombrie 2008, adresată Curții în conformitate cu Articolul 34 din Convenția privind Apărarea Drepturilor și Libertăților Fundamentale („Convenție”) din partea cetățeanului Republicii Moldova, dl Ghenadie Brega („reclamant”).

2. Reclamantul a fost reprezentat de către dl V. Jereghi și dl N. Bayram, avocați cu practică în Chișinău. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de către Agentul său, dl Vladimir Grosu.

3. Reclamantul a pretins, în special, că poliția la supus tratamentului inuman și degradant și ia încălcat dreptul la libertate și siguranță, precum și libertatea de exprimare și asociere.

4. La 18 februarie 2009, Președintele Secțiunii a Patra a decis să comunice cererea Guvernului. De asemenea, s-a decis examinarea în fond a cererii odată cu admisibilitatea acesteia (articolul 29 § 3 din Convenție).

ÎN FAPT**I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI**

5. Reclamantul s-a născut în 1975 și locuiește în Pepeni. Dînsul este jurnalist.

6. Reclamantul este membru al organizației non-guvernamentale Hyde Park din Chișinău, care pledează, *inter alia*, pentru libertatea de exprimare și dreptul la întruniri pașnice. Urmare a unei demonstrații organizate de

această organizație non-guvernamentală la 8 mai 2008, fratele reclamantului, la fel unul din membri ai organizației, a fost reținut și plasat în detenție. Urmare a faptului că reclamantul nu a reușit să dea de urmă a fratelui său timp de două zile, el a decis să declare greva foamei.

7. La 10 mai 2008, orele 10:00 dimineața, reclamantul se afla în fața clădirii Guvernului din Piața Marii Adunări Naționale din Chișinău, purtând o pancartă cu inscripția "greva foamei pentru drepturi", unde a început în tăcere protestul său. La scurt timp după, ofițerii de poliție l-au abordat și i-au adresat întrebări în timp ce alții îl filmau.

8. Aproximativ la orele 10:45, dimineața, de reclamant s-au apropiat două persoane îmbrăcate în civil. Într-o înregistrare video filmată de reclamant, una dintre persoanele care s-a apropiat, poate fi observată cum insistă asupra reclamantului întru încetarea filmării. Reclamantul a refuzat și a spus că el este jurnalist care a declarat greva foamei. Reclamantul a cerut acestora să se prezinte cine sunt. Una dintre acele două persoane l-a lovit pe reclamant, aparent în mână care ținea camera de luat vederi, și, folosind cuvinte necenzurate, l-a amenințat cu răfuială fizică dacă acesta nu încetează filmările. Reclamantul se îndepărtează, susținând că el are dreptul să filmeze, și solicită agresorului să se identifice. Agresorul spune că el este C.A., comandantul forțelor de poliție de ordine specială regimentul "Scut". El spune că el vrea doar să vorbească și insistă asupra reclamantului întru încetarea filmărilor. Reclamantul a întrebat de ce acesta nu dorește să vorbească în camera de luat vederi, la care C.A. i-a răspuns că el nu este actor să fie filmat. Reclamantul a solicitat documentele de identificare și, în acel moment, primește o altă lovitură din partea lui C.A. Reclamantul a continuat să se îndepărteze, între timp fiind urmărit de cel de al doilea ofițer de poliție, care aparent prin violență pune capăt filmării. Pentru câteva secunde, din imaginile prezentate, poate fi observat cum reclamantul a fost imbarcat într-o mașină a poliției și escortat de la fața locului.

9. Într-o altă înregistrare, filmată de poliție din alt unghi de vedere, scena cu cei doi ofițeri de poliție și reclamantul, poate fi observată de la distanță. Filmarea încetează atunci când s-a apropiat ofițerul de poliție și a pus capăt filmării într-un mod agresiv, imobilizând reclamantul prin apucarea de haine și mâini. Reclamantul a rugat ofițerul de poliție să nu folosească forța și a reiterat că el are dreptul să protesteze. Ofițerul de poliție i-a replicat reclamantului, precum că protestul care acesta la organizat încalcă drepturile altor persoane. La acel moment, doi ofițeri de poliție în uniformă s-au apropiat și l-au reținut pe reclamant. Dîșii l-au urcat într-o mașină a poliției, fără opunerea de rezistență din partea reclamantului.

10. Reclamantul a ajuns la Comisariatul de poliție aproximativ la orele 23:00. Lucrurile sale personale au fost ridicate și dînsul a fost chestionat aproximativ două ore. Potrivit reclamantului, el a insistat să fie informat cu privire la motivele arestării sale, dar fără nici un rezultat.

11. Reclamantul s-a aflat în detenție timp de patruzeci și opt de ore, în regim celular, într-o cameră de detenție fără ferestre. Temperatura în celulă ajungea, la acel moment, la aproximativ paisprezece grade, iar reclamantul a fost îmbrăcat în haine subțiri. În celulă era o laviță betonată, acoperită cu scânduri de lemn, dar fără nici un așternut. Nu erau instalații sanitare și reclamantul era nevoit să se roage de polițiști pentru a fi condus la toaletă. Polițiștii au reacționat la cererea acestuia doar cu o oră sau două mai târziu și doar atunci când reclamantul striga cu voce tare pentru a fi auzit de superiorii polițiștilor. Unica apă potabilă care putea reclamantul să o consume era din chiuveta din toaletă. Pe parcursul detenției sale, nu i s-a oferit de mâncare și vizitele erau interzise. În celulă ardea un singur bec cu consum redus de energie, care lumina în continuu, fără posibilitatea de a-l deconecta.

12. După douăsprezece ore de detenție reclamantul s-a simțit rău. Solicitarea reclamantului cu privire la asistența medicală a fost ignorată și doar în dimineața următoare a fost chemat un medic, reclamantul fiind transportat cu ambulanța la spital. Medicii de la spital i-au stabilit diagnosticul nefrolitiază (*pietre la rinichi*) și colici renale (*dureri înțepătoare și acute, provocate de pietre renale la blocarea uretrei*), astfel fiind s-a decis internarea acestuia în spital. Cu toate acestea, ofițerul de poliție care îl însoțea nu a dat acordul la internare.

13. La 12 mai 2008, aproximativ la orele 11:00, reclamantul a fost escortat la Judecătoria sectorului Buiucani, unde i-a sa adus la cunoștință acuzația în comiterea contravențiilor de opunere de rezistență reținerii și ultrajul împotriva colaboratorilor de poliție. În special, poliția l-a acuzat de faptul că acesta i-a numit "șobolani", "lași" și "cîinii lui Voronin" când aceștia, în fapt, pașnic s-au apropiat de el.

14. La finele ședinței de judecată, la orele 15:00, reclamantul a fost eliberat. Deoarece nu avea bani sau telefon mobil, dînsul a trebuit să se întoarcă la Comisariatul de poliție pentru a-și ridica bunurile sale; reclamantul nu avea șireturi la pantofi și cureaua la pantaloni.

15. La secția de poliție s-a descoperit că memoria digitală a camerei sale video (aproximativ patruzeci și cinci minute de film) a fost ștearsă. Dînsul a sigilat camera de luat vederi în prezența a doi martori care au semnat un act care să ateste condiția predării aparatului. Ofițerul de poliție responsabil de înregistrarea bunurilor reclamantului a refuzat să semneze actul respectiv. În aceeași zi, reclamantul a luat camera de luat vederi și a prezentat-o unui specialist care a reușit să recupereze 7-10% din conținutul memoriei digitale șterse, inclusiv și înregistrările descrise în paragraful 8 *supra*.

16. La 15 mai 2008, reclamantul a depus o plîngere la Procuratura Generală, contestînd acțiunile ofițerilor de poliție. El a sesizat faptul că ofițerii de poliție au încălcat mai multe prevederi ale Codului Penal. În special, dînșii l-au agresat fizic și l-au insultat verbal, au împiedicat un

protest pașnic, care se desfășura în conformitate cu legea, în mod ilegal l-au lipsit de libertate pentru patruzeci și opt de ore, și în mod ilegal l-au percheziționat, i-au ridicat bunurile sale și i-au șters înregistrările video din memoria camerei sale. Cu toate acestea, la 26 mai 2008, plîngerea sa fost respinsă. Reclamantul a contestat. În contestația sa, reclamantul a mai adăugat precum că el a fost ținut în condiții inumane și degradante și lui nu i s-a acordat asistență medicală corespunzătoare.

17. Între timp, înregistrarea video agresiunilor verbale și fizice a reclamantului în fața clădirii Guvernului (a se vedea mai sus § 8) a stîrnit un scandal în mass-media. Mai multe posturi de televiziune au relatat despre acest eveniment și au difuzat înregistrările video. Drept urmare, la 28 mai 2008, Ministrul Afacerilor Interne oficial a sancționat disciplinar cei doi ofițeri de poliție, CA și V.O. Reclamantului i s-a imputat că ar fi provocat ofițerii de poliție și i-ar fi insultat opunîndu-se reținerii. El, de asemenea, a fost descris drept o persoană cu tendințe sistematice de tulburare a ordinii publice. Fără explicații adăugătoare, ofițerii de poliție au fost sancționați disciplinar pentru încălcarea normelor de conduită, în special de un comportament neprofesional, lipsa de onestitate și de faptul că nu s-au identificat.

18. La 5 iunie 2008, Judecătoria sectorului Buiucani a adoptat decizia, achitînd reclamantul asupra tuturor acuzațiilor. După examinarea înregistrărilor video a confruntărilor reclamantului cu polițiști și a reținerii din 10 mai 2008 (a se vedea mai sus §§ 8 și 9), precum și după audierea martorilor, instanța a găsit acuzațiile împotriva reclamantului drept false și precum că acesta nu a insultat poliția și nu s-a opus reținerii.

19. La 15 iunie 2008, Procuratura mun. Chișinău a respins contestația reclamantului, din motivul că acțiunile ofițerilor de poliție nu au constituit elementele unei infracțiuni. S-a constatat că reclamantul a insultat ofițerii de poliție numindu-i "șobolani", "lași" și "cîinii lui Voronin" și precum că cei doi ofițeri de poliție, care l-au agresat fizic și verbal, au fost deja sancționați pentru faptele lor. Reclamantul a depus cerere, contestînd această ordonanță.

20. La 2 iulie 2008, Judecătoria sectorului Buiucani a respins contestația reclamantului depusă împotriva ordonanței emise de Procuratura mun. Chișinău din 15 iunie 2008.

II. DREPTUL NAȚIONAL RELEVANT

21. În conformitate cu Legea nr. 26 din 22 februarie 2008, în vigoare la momentul evenimentelor, prevedea că autorizația nu era necesară pentru desfășurarea unei demonstrații pașnice, dacă la aceasta participă mai puțin de cincizeci de participanți.

22. Potrivit articolului 308 din Codul Penal, reținerea sau arestarea ilegală se pedepsește cu închisoare de pînă la doi ani.

23. În conformitate cu articolul 184 din Codul Penal, violarea dreptului la libertatea întrunirilor, săvârșită de o persoană cu funcții de răspundere se pedepsește cu se pedepsește cu amendă, sau cu muncă neremunerată în folosul comunității, sau cu închisoare de pînă la doi ani.

24. Potrivit Articolului 328 din Codul Penal, excesul de putere sau depășirea atribuțiilor de serviciu săvârșită de o persoană cu funcții de răspundere, acțiuni însoțite de aplicarea violenței, se pedepsesc cu închisoare pînă la zece ani.

25. În conformitate cu articolul 249 din Codul cu privire la contravenții administrative, persoanele care nu supun cerințelor legale ale colaboratorilor de poliție, se opun acestora sau insultă ofițerii de poliție, pot fi reținute pînă la examinarea cazului lor de către o instanță.

ÎN DREPT

26. Reclamantul s-a plîns în temeiul Articolului 3 al Convenției, precum că a fost supus unui tratament inuman și degradant. În special, dînsul s-a plîns de agresiuni verbale și fizice la care a fost supus înaintea reținerii, precum și cu privire la condițiile necorespunzătoare de detenție. Articolul 3 declară:

“Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.”

27. Reclamantul a pretins că dreptul său la libertate, prevăzut de Articolul 5 § 1 din Convenție, a fost încălcat, deoarece el a fost reținut pentru aproximativ patruzeci și opt oră fără motive legale. Partea relevantă a Articolului 5 stipulează:

“1. Orice persoană are dreptul la libertate și la siguranță. Nimeni nu poate fi lipsit de libertatea sa, cu excepția următoarelor cazuri și potrivit căilor legale:

...

(c) dacă a fost arestat sau reținut în vederea aducerii sale în fața autorității judiciare competente, atunci cînd există motive verosimile de a bănui că a săvârșit o infracțiune sau cînd există motive temeinice de a crede în necesitatea de a-l împiedica să săvârșască o infracțiune sau să fugă după săvârșirea acesteia;”

28. De asemenea, reclamantul s-a plîns că reținerea și detenția a condus la încălcarea dreptului său la libertatea de întrunire pașnică, garantat de Articolul 11 al Convenției, care prevede:

“1. Orice persoană are dreptul la libertatea de întrunire pașnică și la libertatea de asociere, inclusiv dreptul de a constitui cu alții sindicate și de a se afilia la sindicate pentru apărarea intereselor sale.

2. Exercițarea acestor drepturi nu poate face obiectul altor restrîngerii decît acelea care, prevăzute de lege, constituie măsuri necesare, într-o societate democratică,

pentru securitatea națională, siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protejarea sănătății sau a moralei ori pentru protecția drepturilor și libertăților altora. Prezentul articol nu interzice ca restrîngerile legale să fie impuse exercitării acestor drepturi de către membrii forțelor armate, ai poliției sau ai administrației de stat.”

I. ADMISIBILITATEA CAUZEI

29. Guvernul a susținut că cererea este inadmisibilă, pe motiv că nu au fost epuizate remedii naționale. În special, Guvernul a pledat că plîngerea reclamantului în temeiul Articolului 3 a fost invocată pentru prima dată în fața Curții. În măsura în care reclamantul a invocat încălcarea în temeiul Articolelor 5, 10 și 11 în cauză, dînsul putea iniția o acțiune civilă și, prin urmare, să solicite despăgubiri pentru pretinse încălcări. Reclamantul nu căzut de acord cu argumentele Guvernului și susținut că a epuizat toate remediile naționale.

30. În ce privește plîngerea reclamantului în temeiul Articolului 3 al Convenției, Curtea notează că reclamantul în mod explicit s-a plîns procuraturii despre tratamentul la care a fost supus, și anume despre agresiuni verbale și fizice, precum și despre condițiile sale de detenție. În consecință, obiecția Guvernului nu poate fi admisă.

31. În ce privește plîngerile potrivit Articolelor 5, 10 și 11 și afirmația Guvernului că reclamantul ar fi trebuit să inițieze o acțiune civilă cu privire la aceasta, Curtea reiterează că persoana nu devine obligată să utilizeze mai mult decît o singură cale întru redresarea pretinselor violări, atunci cînd există mai multe disponibile (a se vedea, de exemplu, *Airey v. Ireland*, 9 Octombrie 1979, § 23, Series A no. 32). Devine evident din circumstanțele faptice că reclamantul s-a plîns împotriva acțiunilor colaboratorilor de poliție potrivit prevederilor Codului Penal. Guvernul nu a disputat precum că o asemenea procedură ar fi inefficientă vizavi de pretinse încălcări ale drepturilor reclamantului, garantate de Articolele 5, 10 și 11. În consecință, obiecția Guvernului, precum că reclamantul ar fi trebuit să încerce să acționeze potrivit prevederilor din Codul Civil, urmează a fi respinsă.

32. Curtea consideră că plîngerile reclamantului ridică întrebări de fapt și de drept care sînt suficient de serioase încît aprecierea lor depinde de examinarea fondului, și alte temeuri pentru declararea acesteia drept inadmisibilă nu s-au stabilit. Prin urmare, Curtea declară cererea admisibilă. În conformitate cu decizia sa de aplicare a Articolului 29 § 3 din Convenție (a se vedea mai sus § 4), Curtea va proceda direct la examinarea fondului acestor plîngeri.

II. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 5 § 1 DIN CONVENȚIE

33. Reclamantul a afirmat că reținerea și detenția sa ulterioară a fost ilegală și arbitrară.

34. Guvernul a susținut că acțiunile colaboratorilor de poliție au fost legale potrivit dreptului național și a indicat asupra prevederilor Articolului 249 din Codul cu privire la contravenții administrative (CCA), care prevede posibilitatea deținerii în arest administrativ a unei persoane pentru nesupunerea cerințelor legitime ale unui colaborator de poliție. Guvernul nu a specificat exact ce a constituit acele cerințe legitime.

35. Curtea reiterează că expresiile “legal” și “și potrivit căilor legale” din conținutul Articolului 5 § 1 se referă în exclusivitate la dreptul național și statuează obligația de a se conforma prevederilor legale materiale și procesuale respective. Cu toate acestea, “legalitatea” detenției interpretată doar prin prisma dreptului național nu constituie întotdeauna un element decisiv. Curtea suplimentar urmează să fie convinsă de compatibilitatea detenției în speță cu scopurile Articolului 5 § 1 din Convenție, care rezultă în prevenirea privării persoanelor de libertate într-un mod arbitrar (a se vedea *Anguelova v. Bulgaria*, no. 38361/97, § 154, ECHR 2002-IV, și *Fedotov v. Russia*, no. 5140/02, § 74, 25 Octombrie 2005).

36. Curtea consideră că detenția reclamantului a căzut sub incidența Articolului 5 § 1 (c) din Convenție, prin faptul că se impunea necesitatea aducerii acestuia în fața autorității legale competente, fiind suspectat de comitere a contravenției.

37. Nu se dispută faptul că poliția, la reținerea reclamantului și aducerea acestuia în Comisariatul de poliție a urmat procedura prevăzută de articolul 249 CCA.

38. Curtea notează că reclamantul a fost reținut și acuzat de comiterea contravențiilor de opunere a rezistenței la reținere și ultrajul împotriva colaboratorilor de poliție. Este evident din conținutul înregistrării video și acest fapt a fost confirmat și de instanță judecătorească națională, care achitat reclamantul, (a se vedea mai sus §

18) că acuzațiile împotriva lui au fost false și dînsul nu a comis nicio acțiune din cele imputate. În astfel de circumstanțe, și avînd în vedere absența oricărei „suspiciuni rezonabile” în sensul articolului 5 § 1 (c), Curtea consideră că detenția reclamantului sub acuzații false, precum că el s-ar fi opus reținerii și ar fi insultat ofițerii de poliție, nu poate fi considerată una “legală” în sensul Articolului 5 § 1 al Convenției. Prin urmare, o încălcare a acestor prevederi a avut loc.

III. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 3 DIN CONVENȚIE

39. Reclamantul a pledat că ofițerii de poliție urmau să fie pedepsiți în conformitate cu Codul Penal, și nu doar admonestați, și precum că a existat o încălcare a Articolului 3 din Convenție, în special atunci cînd el a fost lăsat să sufere fără vre-o asistență medicală timp de douăsprezece ore. Potrivit acestuia, reținerea și plasare în detenție în condiții dure au fost

destinate întru pedepsirea lui pentru că protestele în fața clădirii Guvernului și să-l descurajeze să facă același lucru în viitor.

40. Guvernul a susținut că ofițerii de poliție nu au lovit reclamantul, ci doar i-au ordonat să oprească filmarea și au înbrâncit camera de luat vederi. În orice caz, autoritățile au examinat plîngerea depusă de reclamant și ofițerii de poliție în speță au fost sancționați disciplinar de Ministrul de Interne pentru comportamentul lor. În ce privește condițiile de detenție a reclamantului în cauză, Guvernul a susținut că termenul de detenție a fost prea scurt pentru ca suferința să atingă gradul minim de severitate necesar pentru a da naștere unei încălcări a Articolului 3 din Convenție. Guvernul a subliniat cazul *Hyde Park și alții c. Moldovei* (nr. 4) (nr. 18491/07, § § 37-39, 7 aprilie 2009), în care capetele de plîngere privind condițiile precare de detenție a fost declarat inadmisibil din cauza duratei scurte de detenție.

41. Curtea reiterează că, în conformitate cu jurisprudența sa, rele tratamente urmează să atingă nivelul minim de severitate pentru a fi încadrate sub protecția Articolului 3. Aprecierea acestui nivel minim este relativă prin definiție; aceasta depinde de toate circumstanțele cauzei, precum durata tratamentelor, efectele fizice și psihice și, în anumite cazuri, sexul, vîrsta și starea sănătății victimei (a se vedea *Kudla v. Poland* [GC], nr. 30210/96, § 91, ECHR 2000-XI, și *Peers v. Greece*, nr. 28524/95, § 67, ECHR 2001-III). Deși scopul unui asemenea tratament este un factor care urmează a fi luat în considerație, în special dacă a fost îndreptat spre umilirea sau degradarea victimei, absența unui asemenea scop nu atrage în mod inevitabil constatarea lipsei violării Articolului 3 (a se vedea *Peers*, pre-citat, § 74).

42. Guvernul a motivat precum că ofițerii de poliție doar au înbrâncit camera de luat vederi a reclamantului dar nu l-au lovit. Curtea cade de acord că agresiunea fizică nu era de natură să provoace dureri fizice, dar mai degrabă a fost un act de intimidare. După ce reclamantul a fost abuziv reținut și plasat în detenție pentru patruzeci și opt de ore (a se vedea mai sus § 38). În timpul detenției reclamantul a suferit un acces de colici renale, o situație care, deși nu pune în pericol viața, provoacă, de obicei, dureri extreme. În ciuda cererii reclamantului de a fi consultat de un medic, în seara zilei de 10 mai 2008, un medic a fost chemat doar a doua zi dimineata, cu doisprezece ore mai tîrziu. În plus, pe tot parcursul detenției sale, reclamantul i-a fost frig, temperatura în celula a fost de aproximativ paisprezece grade și el era îmbrăcat în haine ușoare, și nu i-a fost dat nici un așternut.

43. Guvernul a declarat că, avînd în vedere durata scurtă de detenție, gradul de severitate solicitat de Articolul 3 nu a fost atins. Curtea nu este convinsă de acest lucru, în special atunci cînd analizează cumulativ toate circumstanțele expuse mai sus și suplimentar ținînd cont de starea de sănătate a reclamantului la momentul respectiv. Curtea consideră că tratamentul aplicat reclamantului ar putea fi calificat cel puțin drept fiind

unul degradant. În consecință, a existat o violare a Articolului 3 al Convenției.

IV. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 11 DIN CONVENȚIE

44. Reclamantul a susținut că a existat o încălcare a Articolului 11 din Convenție.

45. Guvernul a susținut că nu a existat nici o ingerință în libertatea reclamantului de întrunire, deoarece el nu a fost reținut pentru că a protestat, ci doar pentru refuzul său de a se conforma cerințelor ofițerilor de poliție. În special, potrivit Guvernului, poliția l-a reținut, pentru că el a refuzat să vorbească cu ei cu condiția deconectării camerei de luat vederi.

46. Spre deosebire de poziția Guvernului, Curtea consideră că reținerea reclamantului a constituit "o ingerință a unei autorități publice" în dreptul la liberă întrunire în sensul primului alineat al Articolului 11. Astfel de ingerințe ar duce la o încălcare a Articolului 11 cu excepția cazului când acestea sunt "prevăzute de lege" se potrivesc scopurilor înserate în dispozițiile alineatului 2 al Articolului nominalizat și sunt "necesare într-o societate democratică" pentru a atinge aceste scopuri.

47. Curtea notează că protestul reclamantului s-a desfășurat în corespundere cu Legea privind întrunirile (a se vedea mai sus § 21), protestul a rămas a fi pașnic și nicidecum nu tulbura ordinea publică. Nici filmarea disensiunilor cu colaboratorii de poliție nu a fost contrară legii. Reclamantul a continuat să fie pașnic și politicos, chiar după ce a fost apucat de haine de colaboratori de poliție și nu s-a opus reținerii nici într-un mod. În astfel de circumstanțe, ingerința în dreptul său de întrunire nu poate fi considerată una legală în sensul legii naționale. Prin urmare, a avut loc violarea Articolului 11 din Convenție.

V. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 10 DIN CONVENȚIE

48. Reclamantul, de asemenea, a invocat încălcarea Articolului 10 din Convenție. Întrucât această plîngere se referă la aceleași aspecte precum cele apreciate deja potrivit Articolului 11, Curtea nu consideră necesar să examineze separat acest capăt de cerere.

VI. APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

49. Articolul 41 din Convenție prevede:

“Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a Protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

50. Reclamantul a pretins 10.000 de euro (EUR) cu titlu de prejudiciu moral.

51. Guvernul și-a exprimat dezacordul în privința acestei sume și a susținut că solicitările reclamantului sunt excesive și neprobate.

52. Având în vedere încălcările constatate mai sus, Curtea consideră că acordarea de despăgubiri pentru daune morale este justificată în acest caz. Apreciind echitabil, Curtea dispune achitarea 8 000 Euro în favoarea reclamantului.

B. Costuri și cheltuieli

53. La fel, reclamantul a pretins suma de 1 000 Euro pentru costuri și cheltuieli judiciare suportate în cadrul procedurilor în fața Curții.

54. Guvernul a disputat suma și a susținut că aceasta este una excesivă.

55. Potrivit propriei jurisprudențe, Curtea urmează să aprecieze dacă costurile și cheltuielile solicitate au fost reale și necesar suportate de reclamant, precum și dacă acestea sunt rezonabile în cuantumul său (a se vedea *Nilsen and Johnsen v. Norway* [GC], no. 23118/93, § 62, ECHR 1999-VIII). Curtea, în acest sens, poate avea în vedere aspecte cum ar fi numărul de ore și tarifele de retribuire a muncii necesare. (a se vedea *Iatridis v. Greece* (just satisfaction) [GC], no. 31107/96, § 55, ECHR 2000-XI).

În prezenta cauză, oricum, reclamantul nu a prezentat Curții nici o dovadă întru susținerea pretențiilor sale în acest sens. Astfel, Curtea decide să nu-i acorde nici o sumă vizavi de acest capăt.

C. Penalități

56. Curtea consideră oportun ca penalitatea de întârziere să fie bazată pe rata minimă a dobânzii Băncii Centrale Europene, la care să se adauge trei procente.

DIN ACESTE CONSIDERENTE, CURTEA ÎN UNANIMITATE

1. *Declară* cererea admisibilă;
2. *Hotărăște* că a avut loc o încălcare a Articolului 3 din Convenție;
3. *Hotărăște* că a avut loc o încălcare a Articolului 5 § 1 din Convenție;
4. *Hotărăște* că a avut loc o încălcare a Articolului 11 din Convenție;
5. *Hotărăște* că nu este necesară examinarea capătului de cerere sub aspectul Articolului 10 din Convenție;
6. *Hotărăște*
 - (a) că Statul reclamat va achita reclamantului, în decurs de trei luni de la data la care prezenta hotărîre va deveni definitivă, potrivit Articolului 44 § 2 din Convenție, suma de 8 000 Euro (opt mii euro) cu titlu de prejudiciu moral, suma care urmează a fi convertită în valuta națională a statului reclamat la rata de schimb aplicabilă la data executării, plus orice taxă care poate fi încasată;
 - (b) că din momentul expirării termenului mai sus menționat de trei luni pînă la achitarea efectivă a sumei respective, statul reclamat va achita o dobîndă egală cu rata minimă a dobînzii de împrumut a Băncii Centrale Europene, plus trei procente;
7. *Respinge* restul pretențiilor reclamantului de satisfacție echitabilă.

Întocmită în limba engleză și notificată în scris la 20 aprilie 2010, în conformitate cu articolul 77 § 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Lawrence Early
Grefier

Nicolas Bratza
Președinte